

Хитрун

Дмитро Білоус

Комору переносили в селі
(про це й тепер я згадую подеколи,
бо й ми дивились, пуцьвірки малі):
дядьки з натуги і кректали, й хекали.

По двох колодах сунули її:
— Взя-ли! — гукали, й кожен тиснув важелем —
товстим кілком, що ледь торкнутий шашелем, —
з облич котились поту ручаї.

Аж бачим: між дядьків сусід Кіндрат
(тепер я знаю, що такі усюди є),
ввійшовши з іншими у ритм і в лад,
лиш удає, що він кілком орудує.

Я ледь не прохопився мимохіть,
як він, своєю пойнятий турботою,
гукнув: — Ану, малеча, одійдіть!
Не бачите, що зайняті роботою?

Коли оратор б'є тепер у дзвін
(він — перший за прогрес і за прискорення),
я так і придивляюся: хто він?
Чи часом не з Кіндратового кореня?